

som Skattens Beløb andrager i de forskellige Kommuner. Undertiden kan i Kommuner, der ligge op ad hinanden, Skattebyrden være 3—4 Gange tungere i den ene end i den anden, og saa er Spørgsmaalet: er der sund Sans i, at disse Kommuner, af hvilke den ene betaler maaske 3—4 Gange saa meget pr. Td. Hartkorn som den anden, skulle have samme Lettelse? Det forekommer mig ganske horribelt, at man vil lægge det til Grund. Vi have før gjort et lignende Forsøg. For nogle Aar siden, da vi fordelte et Beløb af Statskassen til Kommunerne, begyndte man med at fordele i Forhold til Hartkornet, men kom øjeblikkelig paa det rene med, at det gik ikke; det var ganske urimeligt. Næste Aar brugte man et andet Grundlag, jeg tror, det var Vejjudgifterne. Dette var jo mere rimeligt, men ikke fyldestgørende. Nu tager man paa ny Hartkornet som Grundlag; enten Skatten er høj eller lav, skal der tildeles Kommunen ganske det samme Beløb pr. Tønde Hartkorn. Vil man se, hvor urimelig, uensartet det stiller sig, kan man slaa op i Statistisk Tabelværk; det er ganske vist nogle Aar tilbage, vi have disse Oplysninger fra, men de oplyse, at for Sjællands Vedkommende var den Gang den højeste Skat 40 Kr. og den laveste 2 Kr.; for Lolland-Falster var den højeste 28 Kr., den laveste 8 Kr., for Fyn var den højeste 23 Kr. og den laveste 6 Kr., for det sydøstlige Jylland var den højeste Skat 34 Kr., den laveste 6 Kr., for det sydvestlige Jylland var den højeste 38 Kr. og den laveste 3 Kr., og for hele det nordlige Jylland var den højeste 44 Kr. og den laveste 7 Kr. Vil man tage de sidste Meddelelser, man har, vil det ses, at den laveste Skat, nogen Kommune her i Landet havde paa Hartkornet, var 3,84 Kr., medens den højeste samtidig var 58 Kr. Hvis vi nu følge Forslaget om at fordele det Beløb, der vil tilkomme Hartkornet, efter Tøndeantallet i Kommunerne, vil det let ses, at det, der gaar ind i Sognekommunernes Kasse, Land- og Ligningsskatten, er 3,75 Kr. pr. Tønde Hartkorn. Det er Meningen, at den Del af Bygningsafgiften, der tilfalder Kommunerne, skal fordeles efter andre Regler, ikke umiddelbart kommer Hartkornet til gode, og det er ligeledes Meningen, at den Del af Gammelskatten, der gaar over til Kommunerne, gaar til Amtskommunerne, ligeledes i Forhold til Hartkornet. De 3 Kr. 75 Øre dække altsaa hele Hartkornskatten i den Kommune, der betaler mindst, paa 9 Øre nær pr. Tønde, medens den Kommune, der betaler

58 Kr., fremdeles faar 54 Kr. 25 Øre at dække med egen Skat. Det forekommer mig at være umuligt, at man kan fordele paa den Maade, der maa paa en eller anden Maade tages andre Faktorer med som Fordelingsgrundlag. Derfor glædede det mig at se, at Landstinget i Fjor var inde paa en noget sundere Betragtning, idet det dels vilde benytte Hartkornet, dels Folketallet. Nu vil jeg ikke sige, at Folketallet er et idealt Fordelingsgrundlag; det er det naurligvis slet ikke. Men det gaar der som overalt, at naar man vil komme til en retfærdig og rimelig Ordning, gør man klogt i ikke at holde sig til een Faktor alene men saa vidt muligt tage flere forskelligartede ind i sin Behandling af den paagældende Sag. Jeg maa tilføje, at selvfølgelig er Nødvendigheden for at komme til en Lettelse af Hartkornets Byrder saa paatrængende og tvingende, at det ogsaa for mig staar klart, at man maa resignere paa alle Punkter, hvor det ikke er muligt at faa sine Ønsker efterkomne. Derfor er jeg for mit Vedkommende ogsaa villig til at resignere selv paa det Punkt, der staar for mig som det, jeg mindst kan gaa ind paa, nemlig Fordelingsgrundlaget, idet man vil benytte Hartkornet og Hartkornet alene som Fordelingsgrundlag. Med Hensyn til det Spørgsmaal, der er rørt ved — jeg tror af alle de Herrer, der have haft Ordet — Sammenkoblingen, vil jeg sige, at jeg finder det ganske naturligt, at dette Princip er fastholdt. Det er jo ikke i Realiteten rigtigt, som den ærede første Taler sagde, at det ikke har været forlangt. Jo, det har det. Det har ikke staaet i Loven, men Ministeriet har saa vel ved Forelæggelsen som ved Behandlingen udtrykkelig sagt, at de fire Love hørte sammen og maatte betragtes og behandles som en samlet Cyklus. Jeg anser det for rigtigt og hensigtsmæssigt af mange Grunde, som jeg for ikke at blive for vidtløftig skal undlade at komme ind paa, at fastholde Sammenkoblingen, og jeg kan kun sige som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), at har Landstinget været langsomt ved Behandlingen af nogle af disse Forslag, kan Folketinget heller ikke sige sig fri. Jeg vil imidlertid haabe, at man vil sætte alle disse mere eller mindre uvedkommende Hensyn til Side, tage alvorlig fat paa at faa noget ud af Lovforslaget og resignere, hvor Resignation er nødvendig.

J. Hage: Det er for saa vidt glædeligt, at der er Enighed nu baade i Folke-